

свѣщникътъ когото дръжеше, гдѣто ся намираше още и една пшница пълна съ вечерята на задрѣната и една кружка (стомна) пълна съ вода, до които Марія не бѣше ся докачила. Придверникътъ ся отдалечи слѣдъ извършваніето на службата си и заключи прилежно вратѣтъ темничы.

Марія бѣше ся прострѣла на сламяното си легло като имаше лицето си обрнато къмъ стената и дремѣше спокойно. Като отвори очитѣ си видѣ червенѣж свѣтлинѣ на свѣща и като ся обрнана съзрѣ отецътъ си, испустина пронзителенъ выкъ, вдигна ся скоро отъ постельката си и ся хвърква почти подумрътва на шията на старецътъ; дръжи ѣж сѣдящъ на леглото и ѣж обгрѣдща нѣжно като и двамата пазѣха мълчаніе когато ся съединѣваха съльзытѣмъ.

На конецъ Іаковъ нача да испытва като посредникъ за онія, които му ся наложиха. » О, отче! Даже и ты ли ся съмнѣвашъ за невинностьѣ ми? каза Марія, О, Боже! продѣлжаваше плачуца, всичкій атъ свѣтъ ми има за виноватѣ и сжщій атъ пазитель на днитѣ ми мя подозрѣвава! Отче мой, вѣрвайтемя, че не съмъ забравила отхранѣтъ когото съмъ пріела отъ васъ!»

» Бжди спокойна о чадо! повтори старецътъ, вѣрвамъ тя; не можа да направа друго освенъ да извърши заповѣдытъ които ми наложиха! » Двамата замълчаха изъ ново.

Іаковъ гледаше Маріѣж, странитѣ ѣ бѣха жлты и изнемощели, очитѣ ѣ червенѣи подпухнали отъ съльзуруссата и дълга коса ся прѣскаше небрѣжно по